

דברים בטקס הזיכרון בית הספר "אורט" 2018

כתב המשורר חתן פרס ישראל דויד גרוסמן על בנו, סמ"ר אורי גרוסמן, שנפל במלחמת לבנון השנייה:

**קצר וחטוף ושובר את הלב
לחשוב שהוא תכף ידעך
מבטו רק נפקח
אך התחיל ללבלב -
רק ניתן לי ותכף נלקח .**

**ואת ואני היודעים
ונורא הדבר שרק הוא לא -
עד כמה קצרים החיים ,
החיים הקצרים שניתנו לו .**

**נדיב ונסער ומכאיב
קצר פה כל כך
האביב.**

בכל שנה, בבואי לכאן, להתייחד עם תלמידות ותלמידי קריית החינוך "אורט" קריית ביאליק, שנפלו במערכות ישראל, חולפת בי המחשבה, כמה כולנו המתייצבים כאן התבגרנו, המשכנו בדרכנו ובמסלול חיינו, אך יקירינו הנופלים, נותרו מאחור, נשארו צעירים לנצח.

ביום זה צפים הרגשות ומתעצם הגעגוע. מרחק השנים לא שינה דבר. **לוסי ברדוגו**, אמו של סמל ראשון **אשר ברדוגו ז"ל**, חלל צה"ל בן הקריה, שנפל בגיל 23, ב-26.6.1996, לא הפסיקה לרגע לכאוב:

"אשר ילד הפלא שלי, אין יום שאני לא זוכרת את הרגעים המצחיקים אתך, איך ידעת להוציא אותי מעצב לשמחה... ילדי, עבורך הכאב פסק בגיל 23, אך כאבי עדיין קשה ועצוב לי, אתה חסר לי. כל יום הוא זיכרון ממך... דמעות עומדות בעיני והגעגועים בלבי פועמים בחוזקה... כל עוד נשמה באפי אעלה את שמך וזיכרוןך לעולמים."

כל אחד מאיתנו נושא עמו זיכרון אישי של בן משפחה, חבר, שכן או קרוב שנפל במערכות ישראל. אני נזכר בחברי ובן כיתתי, אמיר אפל ז"ל, שנפל בעת שירותו. אמיר למד בבית-הספר היסודי 'הבוניס', הוא הגיע אלינו מקריית חיים בכיתה ב'. משם עבר עמנו לחטיבת הביניים "דפנה" וממנה לבית-הספר התיכון 'אורט' בעיר. אמיר היה חניך בתנועת הנוער "מחנות העולים" בקריה, אהב מאוד כדורגל ומוסיקה והיה מקובל בחברה. עלם חמודות היה, אבל עם נפש רגישה וער למצוקות הזולת. אני זוכר, כי במהלך בית-הספר התיכון התעוררה בו אהבתו לקיבוץ אליו עבר במהלך כיתה י' ובן סיים את לימודיו, מאז הקשר בינינו נותק. בשנת 1982 התגייס לנח"ל. עם חבריו לגרעין יצא לקיבוץ קלע וגם שם השקיע עצמו בעבודת האדמה אותה כל כך אהב. במאבק עם נבכי נפשו לא צלח, ביום כ"ו בחשוון תשמ"ו

(10.11.1985) נפל אמיר בעת שירותו. הוא נטמן בחלקה הצבאית בבית-העלמין בצור שלום.

לכל נופל הסיפור שלו. כל חלל מערכות ישראל משאיר מאחוריו סיפור אישי, תקוות, חלומות, תכונות אופי, חיוך, מילה, זיכרון. כל נופל הום עולם ומלואו המותיר אחריו משפחה כואבת ששיגרת יומה לא תהיה עוד כשהייתה.

אני נושא עיני אל בתי הקברות הצבאיים שאליהם מביא אתכם גורלכם האישי לביקורים תכופים יותר, ובלבי תפילה ותקווה: שנהיה ראויים לבנותינו ובנינו הנופלים.

עם רדת ערב, כשיחל יום העצמאות, תגיע שעתנו לשמוח על יום חגה של מדינתנו המתפתחת והמשגשגת, מדינתנו רבת ההישגים וההצלחות. אולם בטרם יחל יום העצמאות ה-70 וזיקוקי דינור בשלל צבעים ירקיעו אל השמיים, נתייחד ונאמץ אתכם בני המשפחות השכולות אל לבנו באהבה, ואת בנותיה ובניה הנופלים של העיר נזכור ונוקיר בחיי התרבות והיצירה של עירנו קריית ביאליק.